

Barbecueworsten

Op de deurmat ligt een wit A4'tje. Nieuwsgierig raap ik het op.

Zaterdag 30 augustus buurtfeest, staat er met sierlijke krulletters bovenaan. Ik blijf even hangen bij de spelfout in augustus.

Eronder worden de festiviteiten uit de doeken gedaan. Er komt een barbecue en een springkussen, uitsluitend voor kinderen tot tien jaar. Op deze leeftijdsgrens zal streng worden gecontroleerd, staat er nadrukkelijk bij. Jammer. Ik had me ook wel willen uitleven op zo'n springkussen.

Verder dienen de feestvierders hun eigen stoel, tafel, bestek, servies en keukenrol mee te nemen. In gedachten zie ik een lange rij mensen in bus-opstelling achter hun eigen tafel zitten, ieder starend naar zijn eigen keukenrol.

Onderaan de uitnodiging staat, als een cliffhanger, dat de organisatie nog een verrassing in petto heeft. Dit moet wel een papier-maché-activiteit zijn. Een andere reden om zoveel keukenrollen te verzamelen kan ik me niet bedenken.

Om de gasten alvast in een feeststemming te brengen, staat er in hoofdletters: IEDEREEN MOET NA AFLOOP ZIJN EIGEN AFVAL IN DE DAARVOOR BESTEMDE VUILNISZAKKEN GOOIEN!!! De drie uitroepetekens verraden een duidelijk irritatiepuntje van de vorige editie.

Na deze stortvloed aan regels is mijn zin om deelgenoot te worden van deze festiviteit al grotendeels verdwenen.

Na twintig jaar in het centrum van Rotterdam te hebben gewoond, vertoef ik alweer een paar maanden in deze doorsnee jarenzeventigwijk in Sassenheim. De ommezwaai van bruisend stadsleven naar gezapig dorpsbestaan valt me zwaar.

Ik mis mijn multiculturele, artistieke burens en de recht-door-zee-mentaliteit van de Rotterdammers. Hier bestaan de huishoudens voornamelijk uit vader, moeder en kinderen met doorsneenamen als Lars en Noa. Voor iedere deur staat een glimmende auto die eens in de veertien dagen door de wasstraat gaat en in de zomer wordt aangevuld met een vouwwagen.

Mijn buurvrouw hoorde vorige week dat ik oppas voor mijn zoon had geregeld en kwam verheugd informeren of ik soms ook naar De Toppers ging. De Toppers? Ik heb me altijd afgevraagd wat voor soort mensen vrijwillig naar zo'n concert gaan. Nu had ik de mogelijkheid om het aan een van hen te vragen.

Desondanks probeer ik me te integreren in dit dorpse burgerbestaan. Je moet alles immers een kans geven. Zodoende besluit ik me aan te melden voor het buurtfeest. Ik moet alleen nog even naar de supermarkt voor een keukenrol.

Het is zaterdagmiddag kwart over vijf als ik met stoel, bestek, servies en keukenrol het parkeerterrein oploop. Iedereen heeft zich al in een grote kring geïnstalleerd.

“Zo, jij bent laat,” zegt een buurvrouw die de organisatie strak probeert te leiden. “Heb je geen tafeltje bij je?” “Nee. Ik sluit wel bij iemand aan.”

Ik kijk de kring rond. Niemand maakt aanstalten om ruimte te maken. “Of ik eet wel van mijn schoot.” “Nou, dat moet je dan maar zelf weten.”

Ik ga zitten. Waarom had ik me hier ook alweer voor opgegeven? Om het geheel compleet te maken wordt het volume van de Nederlandse volksmuziek nog wat harder gezet.

Terwijl iedereen een blikje bier opentrekt, vraag ik of er misschien thee is. Er wordt gegniffeld. “Alleen bier en cola.” Ik loop naar huis voor een kopje thee met verse munt uit eigen tuin.

“Zo, wat heb jij gedaan deze vakantie?” vraagt een buurvrouw als ik terugkom. Ik vertel dat ik een weekje Buitenkunst heb gedaan en in mijn moestuin heb gewerkt.

“Buitenkunst?” Ze kijkt me aan alsof ik zojuist een exotisch eiland heb genoemd. “Daar heb ik nog nooit van gehoord. Wij gaan ieder jaar naar dezelfde camping in Frankrijk.”

Ze lacht erbij, niet onaardig, maar ik hoor de afkeuring toch. Haar tuin ligt vol tegels. Dat is makkelijk met onderhoud, vertelde ze me eerder. Ik besluit dat mijn moestuin verder geen gespreksonderwerp hoeft te worden. Het gesprek verschuift soepeltjes naar handige duizenddingendoekjes en de ideale temperatuur voor de bonte was. Ik kijk naar mijn kopje thee. Misschien had ik inderdaad gewoon een cola moeten pakken. Dan wordt er geroepen dat de barbecue klaar is.

Achter de barbecue staat een vrolijke man met een flinke bierbuik, half verscholen onder een schort met daarop de tekst BBQ king. “Zo, buuf. Jij hebt het zeker wel zwaar, zo alleen met je zoon?” Ik kijk naar zijn bierbuik en vraag me af wat zijn vrouw daarvan vindt. “Valt mee,” zeg ik. Hij knikt begripvol, alsof we samen zojuist een diepgaand gesprek hebben gevoerd.

“Maar goed,” zegt hij, terwijl hij met een tang in de worsten prikt. “Waar houd jij nou het meeste van?” Ik kijk hem vragend aan. “Een kleine smalle, of een lange, grote, stevige, bruine worst?”

Hij kijkt me verwachtingsvol aan, wachtend op een lach van de omstanders. Ik kijk naar de worsten op de barbecue. *That's it!* Ik ben klaar met mijn integratieprojectje. “Ik ga even naar het toilet,” zeg ik.

Ik loop naar huis en kom niet meer terug.

De volgende ochtend staat mijn stoel in de tuin. Mijn bord en bestek liggen ernaast. Ik kijk naar het lege, schoongeveegde parkeerterrein. Blijkbaar heeft iedereen zich keurig aan de afvalregels gehouden.

Behalve ik.

Ik pak mijn stoel en servies op en loop naar binnen. Dan blijf ik staan.

Hé. Wie heeft mijn keukenrol ingenomen?